

Publicerad 2005-12-05 16:30 av Beatrice Olofsson

Det här är min första novell. Den handlar om mobbing och om orättvisa. Jag hoppas att jag lyckats förmedlar karaktärens känslor på ett trovärdigt sätt.

Bara ord?

- Din jävla hora!

Ropen ekar efter henne på skolgården. Ord, grymma ord som trycker ner henne, krossar henne som en våg mot en klippa, mosar henne som en insekt under en sko.

”Din jävla hora.” Och hon som aldrig gjort något sexuellt i hela sitt liv.

Vad har hon gjort för att förtjäna sådana kalla ord? Vad har hon gjort för fel?

Orden blev en del av hennes vardag för flera år sedan, inte en enda dag går utan deras ord.

”Du är ful, du är värdelös, jävla slampa, din lilla skit, ta livet av dig så vi slipper se dig!”

Ord, ord som sårar värre än vilket vapen som helst. Såren läker aldrig, de bränner sig fast på hennes hjärna, förpestar hennes sinnen och fräter sönder hennes självförtroende.

Hon vill inte tro dem, vill inte höra orden, hon försöker stänga av ljudet men det går inte. Den lilla rösten i hennes huvud blir starkare och starkare. Den spränger snart hennes huvud i bitar. Hon har börjat tro!

Tårarna bränner i hennes ögon och hon springer över skolgården och in på toaletten, hennes enda skydd i detta helvete.

Varma och salta strömmar tårarna ner för hennes kinder, smaken dröjer sig kvar på hennes tunga. Varma tårar droppar ner på hennes händer där hon hårt kramar om kanten på handfatet.

Hon tittar sig själv i spegeln. Är hon verkligen så ful som de säger? Är hon så värdelös? Det enda svaret som existerar för henne är Ja. Ja, hade hon inte varit så gul, misslyckad och värdelös så skulle de aldrig ha tryckt ner henne. Hade hon bara varit som de söta, populära flickorna, sminkade och alltid klädda i det senaste modet, de som alltid var perfekta, skulle hon slippa orden, hon skulle slippa bli dragen i smutsen, hon skulle aldrig mer behöva behärska sig så fort hon kom i närheten av köksknivarna hemma. Hon skulle vara omtyckt!

I hennes väska ligger mammas smink som hon tog i morse. Mascara kletas på, tonvis med puder täcker hennes ansikte och blodrött läppstift smetas ut över hennes läppar. Hon studerar sig själv i spegeln. Hon tycker att hon ser värre ut än vanligt, men det måste få ett slut nu!

Med ett tappert försök att hålla huvudet högt och se stolt ut låser hon upp dörren och kliver ut i kapprummet. Tjugo par ögon vänds chockat mot henne, de kan inte tro sina ögon.

Deras chockade tystnad tar hon som ett gott tecken. Nu tycker de att hon är fin, nu kommer det att sluta. Skratten träffar hennes som en släggå rätt i magen. Hånfullt pekar de på henne och skrattar åt henne.

– Fan vad ful du är! Du ser ju ut som en clown!

Ord! Ord som hon hade hoppats att få slippa. Släggan av skratt och ord fortsätter att slå mot henne. Den salta smaken av tårar känns återigen i hennes mun och förblindad av tårarna sliter hon tag i sina saker och springer hela vägen hem.

Hon sköljer bort sminket och smaken av tårar och tittar på sig själv i spegel igen.

Stora, ledsna ögon stirrar in i hennes, ljust, tjockt lockigt hår omsluter hennes ansikte och de små röda läpparna putar sorgset.

Är hon verkligen så ful?

I morgon, tänkte hon. I morgon så SKA det här få ett slut!

Ingenting händer! Fröken har talat med hennes plågoandar men ingenting händer.

Orden fortsätter att slå och ge mer sår, smärtsamma sår som svider varje gång någon berör dem.

– Det är ju bara ord, hade de sagt. Vi skämtar ju bara med henne! Det är väl inte så farligt?

Bara ord? Inte så farligt? Orden skriker i hennes huvud, de tystnar aldrig längre. De bara fortsätter bara att skrika: ”Du är dum i huvudet, du är värdelös, alla hatar dig, du är inte värd att leva.”

– Varför ser ni inte hur jag lider? Varför bryr ni er inte om mig?

Tankarna, dessa dystra tankar irrar runt inuti hennes huvud nu när hon återigen sitter på toaletten, hennes plats, och gråter i sin ensamhet. Tårarna strömmar ner för hennes ansikte och droppar ner på hennes fötter. Droppar, droppar och droppar, stänker på hennes fötter.

Med tårarna rinnande ner för kinderna smyger hon ut i kapprummet och rusar sedan hem.

Hemma igen. Hon går in på toaletten och ställer sig framför spegeln och tittar djupt in i sina egna ögon. Hon stirrar in i djupet av sig själv, ser all gömd smärta långt ner i själen, smärta hon inte vågat visa för någon annan. Hon ser sin sårade stolthet och begäret efter att bli accepterad i sina strömma ut ur sina sorgsna ögon. Bägaren är nu full, den sista droppen rann i den och fick det att välla över kanten. Hon orkar inte mer, vill inte mer. Hon vet vad hon måste göra. Nu ska det få ett slut!

Från en hylla tar hon ner fotona på sin familj och ställer dem på sitt skrivbord och ur en låda i skrivbordet plockar hon fram några papper och en penna. Hon tittar på sina foton. Bilderna på hennes mamma och pappa och bilderna på sina syskon.

En klump av förtvivlan sätter sig i halsen på henne, hon tvekar ett tag men fattar sedan sin penna och med en beslutsam min börjar hon skriva.

När hennes mamma och pappa kan ingen hitta henne, hon svarar inte när de ropar på henne och hon finns ingenstans i huset. Tillslut går de upp för trappan till vinden.

Där uppe är hon. Hon sitter lutad mot en stolpe med armarna slappt hängande vid sidan och en blodig trasa i ena handen. Hon ser fridfull ut trots det hemska som har hänt henne, hon ler. Vid hennes fötter ligger det en papperslapp:

Kära mamma och pappa!

Att lämna er så här känns så svårt med den här världen är inte ämnad för mig, jag hör inte hemma här. Jag förtjänar något bättre.

Ni visste aldrig vad som hände mig under alla dessa år för jag lyckades hålla det undan ifrån er. Jag ville inte att ni skulle lida för min skull. Men nu har det gått för långt! Jag orkar inte mer! Inte ens min kärlek till er kan hålla mig kvar i denna usla värld som aldrig givit mig något annat än lidande.

Detta är bättre för mig. Jag vet att jag kommer att bli lycklig nu. Jag kommer äntligen att få vara den jag vill och jag får vara fri från allt.

Jag skulle aldrig våga säga något om vad som hände mig öga mot öga med er, så modig är jag inte. Det känns lättare att skriva det.

Jag har, under hela min skoltid, blivit retad och mobbad av mina klasskamrater.

Nu har jag fått nog, jag orkar inte mer för det slutar aldrig. Jag har inga vänner, ingen som bryr sig, inte ens lärarna! Ingen ville hjälpa mig!

Varför kunde inte jag få chansen att vara som alla andra? Varför fick inte jag vara precis lika lycklig? Vad gjorde jag för att förtjäna allt detta?

Jag är verkligen ledsen för att jag är tvungen att ta den här utvägen men jag ser inget annat val.

De sa att det bara var ord!

Se nu vad deras ord gjorde mot mig!

Se vad som hände, det gick för långt!

Ord sårar så otroligt mycket, varför förstod de inte det?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Beatrice Olofsson med Poeter.se id #5894 innehåller upphovsrätten